

„Și au ieșit cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai putea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea; și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țărm în lac și s-a înecat. Iar păstorii văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatul. Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând: Întoarce-te la casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus” (Luca VIII, 26-39)

Această pericopă evanghelică a mai fost citită din fața Sfintelor Altare și în duminica a V-a după Rusalii, dar în varianta Sfântului Apostol și Evanghelist Matei. În Evanghelia scrisă de Sfântul Luca această minune ocupă un loc aparte prin plasarea ei după ce Mântuitorul Hristos a potolit furtuna de pe mare (Luca VIII, 22-26). Această vindecare pune în prim plan personalitatea diavolului, îi conturează un portret robot pentru a vedea și noi cei de acum ceea ce poate face din oameni. Minunea a fost săvârșită într-un ținut în care populația era majoritar păgână, cu o mentalitate diferită față de a poporului iudeu. Trebuie subliniat faptul că prezența lor în viața umană produce efecte asupra oamenilor și a relațiilor cu aproapele. Demonizatului nu locuia în casă, ci în morminte ceea ce subliniază îndepărtarea lui de comunitate, prezența lui în mijlocul societății putând fi catalogată ușor drept pericol public. El nu mai purta haine care să-i ocrotească trupul de frig sau căldură, fiind expus în cele din urmă intemperiei vremii. Starea lui cu siguranță era una degradantă pentru că omul prin definiție este sociabil. Din cununa creației lui Dumnezeu omul demonizat ajunge să fie legat în lanțuri spre a se răni și a nu răni și pe cei care se milostiveau de el. Din starea de libertate demonizatului ajunge un prizonier, un exilat din societate. Îl vedem pe diavol în ipostaza de cunoscător al lui Dumnezeu făcând chiar și o mărturisire: „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt” dar mai ales îl vedem neputincios în fața lui Dumnezeu. „Rogu-Te, nu mă chinui” și „Îl rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc”. Iar la această rugămintă au primit un răspuns pozitiv din partea Domnului Hristos. Ne putem întreba de ce le-a îngăduit Mântuitorul să intre în turma de porci? Nu știa că vor păgubi niște oameni și că vor pune într-o situație dificilă pe cei ce păzeau turma de porci? Știind acestea Mântuitorul Hristos a aprobat pierderea acelei turme de porci.

Una din posibilități ar fi demascarea a încă o ipostază a diavolului, și anume, minciuna. Demonii „au cerut să nu le poruncească să se ducă în adânc” (Luca VIII, 31) iar acest adânc era marea Galileii, de alături, căci întâmplarea se petrecea pe malul mării. Iar când le-a permis să intre în porci, s-au aruncat în adânc, mințind. Diavolul spune Sfântului și Apostol Evanghelist Ioan „de la

Început a fost ucigător de oameni și nu a stat într-adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan VIII, 44) iar tocmai aceasta le-a arătat Mântuitorul Hristos celor prezenți. O altă explicație posibilă o dă vrednicul de pomenire Antonie Plămădeală, mitropolitul Ardealului. „Știind că de îndată ce vor fi scoși din om, prin gura căruia mai conversau încă, își vor căuta o altă victimă omenească, Iisus a fost de acord cu cererea lor. Și apoi, cei din Gadara (Gherghesa), vor fi avut ei de dat socoteală pentru ceva în legătură cu creșterea porcilor! Legea interzicea carnea de porc în vecini, la iudei. Poate că ei o comercializau acolo, împotriva Legii!” Concluzionând, Mântuitorul Iisus Hristos a îngăduit ca demonii din oamenii posedați să intre în turma de porci tocmai pentru a mustra, printr-o pagubă materială, pe locuitorii din ținutul Gherghesenilor. Pentru fiecare dintre noi această minune aduce fie doar și pentru câteva minute realitatea din existența noastră spirituală. Ne aflăm între Dumnezeu și diavol în decursul vieții noastre. Avem mereu șansa de a alege, uneori în cunoștință de cauză, alteori ne lăsăm pradă minciunilor, amăgirilor primite de la diavol. Păcatul este una din constantele acestei existențe în care din clipa botezului și până la moarte avem posibilitatea de a-l săvârși sau nu.

Puterea diavolului asupra noastră se manifestă prin săvârșirea păcatului, e o putere ce i-o acordăm noi prin ascultarea de a lui voce. Încă de la Facere știm că diavolul a fost acela care i-a înșelat pe primii oameni ca să nu asculte de Dumnezeu, și să-l calce porunca, iar acum prin fiecare păcat ne înșeală. Monahul Nicolae Steinhardt referindu-se la această minune spunea „Dacă îngăduim unui singur păcat să pună stăpânire pe trupul și sufletul nostru, altfel spus unui singur demon să pătrundă înlăuntrul ființei noastre, suntem pierduți. Acel unic demon se va înmulți, va prolifera (cum se spune în limbaj medical); mulțime mare de draci va veni asupra-ne buluc, grămadă, potop. Păcatele și dracii se înmulțesc întocmai ca microbii patogeni care pătrund în corpul nostru, și ne îmbolnăvesc, sălășluindu-se într-un teren prielnic”. Valoarea omului în fața lui Dumnezeu este una imensă. Nici turma de porci privindu-o în sens economic dar nici un simplu animal nu pot fi puse în comparație cu omul. Iar aceasta din se vede din iubirea lui Dumnezeu după cuvântul Sfântului Apostol Pavel „pentru că a Lui făptură suntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune” (Efeseni II, 10).

Finalul fragmentului evanghelic de astăzi ni-l prezintă pe omul ce a fost demonizat vindecat dar și cu o datorie, aceea de a vesti oamenilor binele primit din partea lui Dumnezeu. Această reintegrare în societate dar și readucere pe drumul către Dumnezeu este lucrul cel mai de preț pe care l-a primit acest om. Sfântul Teofilact al Bulgariei în comentariul său la Evanghelia după Luca spunea referitor la această minune „Deci se cuvine ca și noi, când vom face cuiva vreun bine, și nu voim a se propovădui binele acesta, iar acela care a primit binele, deși noi nu vom voi, se cuvine a-l propovădui pe acesta”. Vestirea binelui primit este un imperativ al vieții noastre pentru ca prin această mărturisire și alții să afle de puterea lui Dumnezeu.

Pentru fiecare dintre noi, cei de astăzi, pericopa evanghelică ne oferă mai multe învățături. Existența diavolului, comportamentul său față de oameni, șansa dar și responsabilitatea de a alege între bine și rău, și nu în ultimul rând datoria de a vesti binele primit. O bună alegere în această viață, prin cuvânt dar și prin faptă ne asigură viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

Pentru Sighet Online, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi